

større Bæsfredse, at det derved blev muligt for de enkelte Borgere at undgaa Tab. Jeg vil dernæst sige en anden Ting. Da jeg indbragte mit Forslag — det ligger jo ikke for i dette Diebliff, men det staar paa Dagsordenen bag effey — havde jeg, det samme Tiemed, som det ærede Medlem for Christed Amts 4de Valgkreds (Schjerring), havde ved at indbringe sit, blandt Andet, at skaffe en Indtægt for Statskassen, og derfor holdt jeg paa, at Stiftstidendernes Privilegiehavere maatte betale Noget for at faae deres nuværende Privilegier udfyldte, og sikkergjorte for deres Levetid. Men hvorfor skafaldt vi dette Krav paa en Afgift til Statskassen fra Stiftstidendernes Side? Det var, fordi i den øvrige Del af Udvalget eller i alt Fald i et Flertal kan jeg sige, den Mening var herstende at det ikke med Hensyn til de lokale Bæsfendtgjævelser vilde være hensigtsmæssigt at paalægge de nuværende Stiftstidender en Afgift, da man dog ikke kunde tænke sig, at Staten skulde vedblive, at hævde en Afgift af de Blade, der traadte i Stedet for Stiftstidenderne, en Afgift, som vistnok kun vilde blive meget ubehjælpelig for deres Vedkommende, da man endogaa har troet, at den Afgift, der skulde komme af Stiftstidenderne, vilde blive liden. De se saaledes, mine Herrer, at jeg ved at være med til at stille Mindretalsforslaget har villet gjøre Ret og Sjæl mellem de to Partier, der staa overfor hinanden, paa den ene Side Publikum, Borgernes retfærdige Krav paa med Lethed at faae Oplysning om Bæsfærdsanliggender, og paa den anden Side Stiftstidendernes Privilegiehavere, som nu engang ere i Besiddelse af disse Privilegier, og have indrettet deres Liv og Formuesordning med Hensyn til dem — det Mindste for et Par Aar af dem er det en ren Bæsfærdsfag. Derfor er det netop, at jeg ved Siden af min Interesse for det Offentlige ved denne Sag har villet paalægge dem, der skulde have den største Fordel, nemlig Stiftstidendernes Privilegiehavere, den største Afgift og tillige paalægge dem de Udgifter, der nødvendig vilde være, forbundne med at skaffe den tilbørlige Oplysning til alle Kredse i det vedkommende Stift. Dette har jeg gjort,

fordi det, saa ikke kan siges, at man er ensfaldig i denne Sag. Det er end en Fordring, man maa gjøre fra det Offentliges Side, at der, naar man vil frøve Billighed, da ogsaa maa vises Bærfædvillighed til at yde, hvad det Offentlige med Sandhed og Ret kan fordrø. Jeg siger derfor, at vort Forslag af samtlige Forslagene har den Egenskab, at det viser Billighed, til begge Sider, at det sger strax at opfylde de Fordringer, der med Rette kunne og bør gjøres, og at det ikke gaar de Folk for nær, som have fat deres Formue i en Gættelise af denne Art. Nu have vi jo hørt af den høitærede Minister, at det er det Forslag, han foretrækker, og jeg antager ogsaa, at det Billighedskrav, og et ubildet Blif paa, hvad det egentlig er, der bør fordrø, i Diebliffet, vilde gjøre, at dette Forslag vinder et Flertal her i Salen. Jeg vil i Øvrigt bemærke, at dersom det skulde gaa anderledes, og jeg dog fast besluttet paa at bringe det frem, og muliggjøre med visse Modifikationer, til den Behandling, thi jeg er overtydet om, at der er Hægt af dem, der have tænkt sig, at stemme for det, der er faldet et Mæglingsforslag, som ved mærmere Ofsersyn vilde finde, at det ikke tilfredsstiller alle de Fordringer, der bør gjøres, og den Billighed, at det bør vises, saa meget som det Forslag, som jeg tilligemed to andre Medlemmer af Udvalget har stillet. Jeg skal i efter Omstændighederne ikke indholde det ærede Thing længere med denne Sag, men tillade mig, at anbefale Mindretallets Forslag som det, der strax afhjælper de Krav, der bør gjøres, og viser størst Billighed.

Alberti. Jeg vil i det Hele taget tillade mig til Udvalgets Indstilling under Nr. 1, i det jeg anser denne Indstilling for at være meget heldig, og det er i den Henseende en stor Tilfredsstillelse for mig, at den andæstøttede af den høitærede Minister. Det vanskelige Punkt i denne Indstilling er, uden al Tvivl, Forslaget om, i paakommende Tilfælde at udgive en Avis ved Statens Foranstaltning, thi det er upaatvilelig rigtig, hvad den høitærede Minister yttede, at en saadan Avisudgivelse vil være forbunden med store Vanffeligheder. Denne Avis maa jo nødven-